

Pas de derde chemokuur

Woensdag 23 januari

Vandaag is het weer zover, de 3^e kuur. Er lijkt geen einde aan te komen. Gelukkig hoef ik vandaag niet zo vroeg. Normaal staat de taxi al om 8.00 uur voor de deur, maar vandaag ben ik ingepland voor 13.00 uur. Als je zo slecht slaapt is het heerlijk om 's morgens die uurtjes in te halen.

Als ik om 9.00 uur uit mijn wiegje stap is Laurens al verse broodjes halen. Nog even lekker eten voor ik ga. Lijkt het laatste avondmaal wel!

12.00 uur: taxi! Met lood in de schoenen vertrekken we weer naar Eindhoven. Kost steeds meer moeite om er binnen te gaan. Iedere keer opnieuw word ik vreselijk emotioneel bij het zien van al die mensen in de 'chemokamer'. Overgeleverd! Geen keus meer! Dit doorstaan of dood gaan! Ik huil bij ieder verhaal wat me verteld wordt. En dan maar weer het slangetje er in en accepteren dat dit moet. De medicatie is gisteren weer aangepast, dus ik hoop dat mijn herstel dat ook doet.

Binnen een uur ben ik echter weer kotsmisselijk, brandend gevoel in mijn maag, krampen. Ik ben nu al bang voor de komende dagen. Ik wil niet meer zo ziek worden, ik doe het niet!

Helaas ben ik de rest van de avond en nacht flink beroerd. Zie het niet meer zitten!

Als het eindelijk weer ochtend is, ben ik een stukje opgeknapt. Heel voorzichtig werk ik een beschuitje naar binnen voordat ik aan mijn berg pillen begin. Dat gaat goed. Als ik lekker gedoucht ben besluit ik vandaag gewoon lekker in mijn pyjama te blijven rondlopen en mijn puzzel af te maken. Gewoon lekker verder niks. Ik ben wat licht in mijn hoofd en wankel op mijn benen, maar de misselijkheid neemt af. Hoera! Vanavond heb ik nog Neulasta gespoten om mijn leukocyten omhoog te jagen. Nu maar hopen dat het zo goed blijft. De Dexamethason mag ik langzaam afbouwen om te voorkomen dat ik weer volledig instort als ik er mee stop. Jammer dat je het eerst moet ervaren. Ik hoop dat het helpt. Op naar de 6^e dag!

Zondag 27 januari

Vanmiddag een leuke middag gehad bij een vriendin die jarig is en voor ons had gekookt. Een vriendin die ik op een bluesfestival bij de burens heb leren kennen. We hadden een uitnodiging gekregen omdat ze bang waren dat we last hadden van de muziek. De aanwezigen, allemaal 'type festivalganger'. In de volksmond, langharig tuig met motors, tattoos, blowers en ga zo maar door. Maar mijn God wat heb ik hier echte vrienden aan overgehouden. Mensen waarbij ik mezelf kan zijn, zonder kapsonees. Waarbij ik lelijk, gehandicapt, werkloos of wat dan ook mag zijn. Het enige vereiste binnen deze groep is dat je de ander accepteert zoals die is. Respect voor elkaar en liefde voor elkaar.

Vrienden die je dus écht 's nachts kan bellen. Ze zijn er voor me, onvoorwaardelijk!

Een heerlijke liefdevolle zondag dus. Wat een cadeautjes zijn dit. Ondanks mijn chemokuur van de afgelopen woensdag heb ik het er goed volgehouden. Heerlijk om je te wentelen in zo'n warmte.

Nu natuurlijk bekaf, maar ik had het niet willen missen.

Maandag 28 januari

Vandaag bijna de hele dag geslapen, maar heb ik me wel redelijk goed gevoeld tot vanavond. Nu voel ik mezelf weer leeglopen, net een luchtbed dat een stopje mist. Vreselijk dat mijn toestand zo plotseling weer achteruit gaat. Ik kan er maar niet aan wennen, wil er niet aan wennen. Ik had mezelf nog wel beloofd om deze keer niet zo ziek te worden. Rare belofte!

Dinsdag 29 januari

Helemaal gammel weer opgestaan. Keelpijn, droge mond, kapotte slijmvliezen, kortademig, pijn op mijn borst en tot overmaat van ramp springen plotseling mijn vingertoppen open. Kloofjes, vel eraf, pijn. En die moeheid..., uitgeput, te moe om te douchen. Ben verdrietig ook, wil niet zo ziek zijn. Wil weer gewoon zijn, normaal!

Woensdag 30 januari

Vandaag is het de 7^e dag na de kuur.

De twijfels slaan weer toe. Heeft dit allemaal wel zin. Is deze ellende alles waard? Zal het echt over zijn hierna? Of komt het bij mij ook weer terug? Ik moet er niet aan denken, maar denk er voortdurend aan. Het kost zoveel energie om positief te blijven als je je zo ziek voelt. Het lukt dan ook helemaal niet. Ik zit pas 4 maanden in die molen en ben nog niet eens op de helft! Heb het nú al gehad, ben zó op! Mijn lijf lijkt bij iedere kuur in een slechtere conditie te starten. Geen haren meer, mijn nagels vallen een voor een uit en tot overmaat van ramp zijn al mijn tanden los aan het laten. Allemaal gevolgen van de zware chemokuur. Hou ik het überhaupt vol tot het einde? Ik voel me 100 jaar, hoewel mijn oma er met haar 99^e beter aan toe was.

Vandaag dus weer een gammele dag, weer een dag in pyjama, van bed naar bank en omgekeerd. Alles om me heen gaat door en ik, die altijd zo actief was, zit al 4 maanden te vegeteren, thuis!

Gewoon geen puf meer om wat te ondernemen. Het doen met het geschenk van een goede dag! Heel weinig goede dagen. Te tellen op één hand, in vier maanden, te tellen op één hand.

Kloteziekte! Klotejaar! Klotelijf!

Zal ik ooit het vertrouwen weer hervinden in mijn lijf? Verraden...

Donderdag 31 januari

Vanmorgen uitgeput opgestaan. Een mens hoort toch fit te zijn na een nacht slapen? Zelfs douchen geeft me geen lekker gevoel meer. Weer een ellendige dag. Als ik me niet zo ziek voelde, zou ik nu naar buiten gaan, de wind trotseren, lekker uitwaaien. Heerlijk vond ik dat altijd. Het kon me nooit hard genoeg waaien.

Vanmiddag komt Amy uit school met de mededeling dat haar gedicht gewonnen heeft. Ik weet wel dat ze een gedicht moest schrijven maar verder heeft ze zich daar niet over uitgelaten. Op mijn vraag of ik het mag lezen, reageert ze niet... Een uur later krijg ik het toch voor mijn neus. Het enige wat ze er over zegt is dat het over mij gaat... en haar gevoel daarbij.

Als ik het lees loop ik over. Jezus wat moet dat kind een verdriet hebben en wat een moeder ben ik dat ze er niet met me over kan praten. Ik wil haar zo graag helpen. Zou haar zo graag willen zeggen dat het straks allemaal weer over is, maar ben daar zelf niet eens van overtuigd.

Het gedicht heet 'Pijn in mijn hart...'

*Glimlach op mijn gezicht,
twinkeling in mijn ogen,
niemand weet hoe ik me voel,
geen mens voelt zich bedrogen.*

*Mijn ogen veranderen in glas,
mijn mond in steen,
niemand mag 't weten,
hoe mijn vertrouwen verdween.*

*Ik moet erin blijven geloven,
hoe moeilijk 't ook blijkt,
niemand kan me helpen,
ik kijk toe hoe de tijd verstrijkt.*

*Traan over mijn wang,
van mijn oog naar mijn mond,
niemand kan 't tegenhouden,
in mijn hart een diepe wond.*

Amy Schreurs, H3b

Wat zou ik graag haar pijn verzachten, de tijd terug draaien. Veranderen... Wakker worden en weten dat het slechts een nachtmerrie was.

Woensdag 6 februari

Ik weet nog dat we vroeger, als iemand iets fout deed, er grapjes over maakten: 'God straft onmiddellijk!' Nou, het lijkt er op dat dat geen grapje meer is. Iedere keer als ik een leuke dag heb gehad, wordt dat onmiddellijk afgestraft met een infectie.

Afgelopen maandag (carnavalsmaandag!) zijn we even naar de optocht in het dorp gaan kijken en daarna een uurtje in de kroeg. Heel gezellig, daar was ik echt aan toe. Even bijkletsen met een aantal mensen, gewoon een rustige gezellige middag. Natuurlijk heb ik wel kou geleden bij de optocht!

Gisteren zijn we naar zoon Nick gegaan in Delft. Met de auto, omdat we dan wat minder afhankelijk zijn. Heel gezellig door Delft gelopen. 's Avonds knus en heerlijk gegeten met z'n vieren en toen naar huis. Niets aan de hand!

Maar helaas, in de auto voelde ik het al aankomen. Gammel, koortsig gevoel, gloeien... Thuis gekomen maar direct in bed. Halverwege de nacht doodziek wakker geworden,

39,8 graden temperatuur. Shit... Paracetamol ingenomen, maar het wilde maar niet zakken. Heel verdrietig de rest van de nacht liggen huilen om zoveel onrecht. Heb verdorie alleen maar twee leuke dagen gehad!

Vanmorgen dus nog steeds koorts en gammel. Ik weet dat ik het ziekenhuis dan moet bellen, maar heb er zo de balen van dat ik daar dan weer heen moet, of erger nog wéér opgenomen word. De huisarts is nog met vakantie, daar kan ik morgen pas weer terecht. Gewoon hopeloos...

Ik voel me zo'n enorme zeur, iedere keer weer wat... Wil ook eens leuke dingen vertellen tegen mijn omgeving, maar de ellende houdt maar niet op. Zelfs in mijn 'goede' dagen is er altijd wel iets wat niet zo hoort te zijn. Dat mijn mondslijmvlies ontstoken is vind ik al normaal. Daar klaag ik al niet meer over. Moe zijn is ook al lang geaccepteerd. Maar dat is schijnbaar niet voldoende, ik moet me gewoon zwaar klote voelen...

Heb het gevoel dat de infectie weer richting longontsteking gaat, pijn op de borst, zwaar hoesten met slijm. Het zal dus morgen wel weer een antibioticakuur worden. Snap niet dat die nog helpen, heb er onderhand al 10 gehad in vier maanden. Hoe kun je in Godsnaam positief blijven als het zo vaak mis gaat. Er zou pas echt iets mis zijn met me als ik hier niet depressief van zou worden. Achterlijk lijf!

Donderdag 7 februari

Weer een beroerde nacht achter de rug. Maak dus toch maar even een afspraak bij de (vervangende) huisarts. Een reuze aardige mevrouw. Waar ik al bang voor ben wordt bevestigd: longontsteking. Weer een nieuwe kuur! Het wordt hoog tijd dat ik stop met roken. Ik hoest mijn longen uit mijn lijf. Mijn verstand zegt ook dat het beter is, natuurlijk. Maar mijn gevoel is lekker dwars. 'Ik doe wat ik wil'. Het enige waar ik nog de controle over heb, mijn wil.

Kijk vanmiddag toch maar heel voorzichtig op internet naar 'stoppen met roken' toestanden. Er is genoeg! Besluit persoonlijk advies aan te vragen bij Stivoro. Dat ontvang ik een uur later al.

Moet nu dus éérst de voordelen van stoppen opschrijven, dan een datum plannen (binnen een maand), een stopmaatje benoemen (Laurens), iedereen vertellen over mijn stoppoging en dan stoppen! Haha, klinkt erg simpel allemaal maar ik zie het helemaal niet zitten. Denk niet dat ik het met al dat andere gedoe erbij ga volhouden. Maar ik ga het toch proberen. Dé datum is 13 februari, één dag voor Valentijnsdag. Een dag voor mijn volgende kuur. Volgens mijn oncoloog kom ik daar beter doorheen als ik niet rook! Nou we zullen zien... Nu maar hopen dat mijn antibioticakuurtje snel werkt zodat ik me de laatste dagen voor de nieuwe chemokuur nog even lekker ga voelen. Ik merk dat ik met steeds meer weerzin naar de volgende chemokuur ga. Maar dit zal mijn laatste AC kuur zijn en dan op naar de nog zwaardere Taxotere. Zucht...